

Dansende bimbo's maken hun punt al snel

Theater

Bimbo van Boogaardt & vd Schoot.
Gezien 21/10, Frascatie, Amsterdam. Tournee t/m 22 december.
www.bvds.nu.

●○○○○

Door RON RIJGHARD

De presentatievorm van *Bimbo* druipt van de symboliek. Het publiek zit met de rug naar wat de vijf vrouwen opvoeren. Het resultaat zien we voor ons op schermen. Alles onecht, en we weten dondersgoed hoe onecht. We hoeven ons maar om te draaien. Dat vrouwen omlaag worden gehaald in reclames, videoclipps en ander menselijk verkeer weten we, maar we kijken er niet naar om.

Mimevoorstelling *Bimbo* begint met een bosje oneliners op de schermen om de situatie te schetsen. Meisjes in reclame zitten en observeren vooral, terwijl jongetjes rennen en bouwen. Vrouwen in de reclame houden een product vaak bij of tegen hun gezicht.

Dan gaan de vrouwen dansen, op de dwingende beat van *My neck, my back* van Khia. Met het refrein „My

neck, my back, lick my pussy and my crack” is het een vrouwelijk antwoord op seksistische rap van mannen. De voorstelling lang beuken beat en tekst op ons in.

Vanaf het eerste moment is het dik aangezette erotisch dansen, de overdadige make-up en aankleding en de lege blik van de actrices een aanklacht tegen de commerciële uitbuiting en vernedering van de vrouw. Het punt is na drie minuten gemaakt, maar het dansen en de muziek dreinen zeventig minuten lang door.

De poses wisselen, de pruiken variëren. Doorzichtige vrouwenmaskers en eng realistische mannenmaskers verhogen de afstotelijkheid van de beelden. Wat ontbreekt, is drama. De gekmakende verveling door eindeloze herhaling in porno en r&b-clips is wel goed getroffen.

Als ten slotte de vrouwen hun maskers en poses afleggen, zien we niet de intimiteit van de gemengde mens. Ze kijken wat naar links, ze blikken wat naar rechts. We zien actrices die niet weten wat ze met de potentie van het moment aanmoeten.

